

pitwe tõusis ülles ja ähwardas wihma; Zoon ruttas oma perrega mahaniidetud wiija koto riisuda. Ukitselt löi Haii külla kohal wälko ja selsamal filmapilgul kargatas raste müristamine. Ohmatanud rahwas waatasid üksifilmi külla poole; seal tõusis muist suits külla kohal. „Se on meie talo!“ kiffendas Zoon ja pistis jooksu. „Oh misno waene lapsok!“ kaebas Zooni naine, agga teina kohkund jallad ei wünuud tedda paigast ära. Kui Zoon küllasse jõudis ollid talo, ait ja lautad lõhnawas tules. Lojufsed aiauisid, lambad mäegisid põllewas laudas ja ei ostand wälja tulla. Zoon ei kuulnud egga näinud nende ädda, waid kiffendas: „Kristina, Kristina! kus siina olled?“ ja tungis põlewa oone sisse. Sealt wälja tules mäggi ta wana lapse-oidja, nõnda kui kuul olli ta oidja jures, ahmas wana-moori riinust kinni ja kiffendas: „Kus misno laps on?“ Wana-moor kostis: ma wiisin lapse alla koplisse ja paasin Toomsi ni kaua wahiks lapse jure, kui ma isse läksin oma pissut kribbo-krabbo kraami tullokese käest wälja püüdma. Zoon tõttas kopli, Tooms tuli argihkul kombel teina wasto, sarwi kruus käes. Zoon lartgas kulli kombel teina külgi ja kiffendas: „Enneto! kus misno laps on?“ „Lasse mind lahti!“ — ütles Toom: — „wäetike põlleb kui küünal, ma ruttan tedda kustutama.“ Kus sa mo lapse jätsid? mõuras Zoon. Tooms kostis: „Senna, senna!“ ja näitas järnega põllewa majja poole. „Lasse mind lahti, waljo mees! Eks sa siis ei kuule kui mo lapsok jänno pärast

nuttab? Laps tahab jua teina külma lumewalget piima. Olle wait, armas Betti! ma tullen ruttust taggasi.“ Sedda üteldes püüdis Tooms ehaft lahti peasta; agga Zoon kiffendas meeletumal kombel: „Miks sa mo lapse koplisi ärawiisid?“ „Kopliis saddas lund!“ kostis Tooms: „selepärast wiisin ma lapsokese oma waikse salla kambriisse.“ Zoon kiffus kruusi teina käest ja löi äkilisel meelet kruusiga teina pähe. — Tooms langes ulgudes wertise pääga teina jalge ette maha. Zoon ruttas põllewa majja jure taggasi, kus seinad jubba lamastile seisid, jubba langemas. Raabri rahwas olli lojufsed wälja peastnud ja oidsid nüüd Zooni kinni, kes kui pöörane jampsis ja wäggise tulde tahtis minna; teina naine seisis mihestuses. Herr ja praua ollid mõisast senna jõudnud; praua püüdis lahkel kombel Zooni kurwastust trööstida, agga jampsija ei wõtnud mõnufad sõna kuulda. Seal tulli üks suur tõld õue wärrawa ette; Betti üppas tõllast, teina wänemad ja tohter Jenner astusid teina järrel ka wälja. Betti ütles Jonile: „Olle rahul, armas Zoon! misia ollen oma wänemad üllesleidnud, nemad on rikad ja ehitawad sulke ue oone üllese.“ Misia ei tahha teie rikust! — kostis Zoon: andke mulle mo laps kätte! „Kus Tooms on?“ küffis Betti; agga siin süttis Zooni wiha uest põllema, teina wandus sedda päwa, mil Tooms ja Betti teina majjasse tulnud, ja ullas kui üks meelet loom. Tohter Jenner astus nüüd liggemale ja akas tõssise sõnaga Zooni noomima, üteldes: „Siina üllestig tark, kes